

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 57 0 Ps 136510 23 Rev
Banjaluka, 10.04.2024. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Violande Šubarić, kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Rose Obradović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca P. d.o.o. B., zastupan po punomoćnicima L.S.R. i M.B., advokatima iz B., protiv tuženog Grad B., zastupan po Pravobranilaštvu Republike Srpske, radi isplate, vrijednost spora 126.945,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 136510 23 PŽ od 16.05.2023. godine, na sjednici održanoj dana 10.04.2024. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 136510 21 Ps od 16.12.2022. godine, obavezan je tuženi da tužiocu isplati iznos od 126.945,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 30.01.2021. godine do isplate i troškove postupka u iznosu od 11.230,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dostavljanja prvostepene presude do konačne isplate.

Odbijen je zahtjev za isplatu zakonske zatezne kamate na iznos od 126.945,00 KM u periodu od 29.01.2021. do 30.01.2021. godine i zahtjev za naknadu troškova postupka preko dosuđenog iznosa.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 136510 23 PŽ od 16.05.2023. godine, žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 136510 21 Ps od 16.12.2022. godine u pobijanom dosuđujućem dijelu, potvrđena.

Odbijeni su zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava žalbe i zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tuženi, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužilac predlaže da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da mu tuženi isplati iznos od 126.945,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 30.01.2021. godine do isplate i troškove postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da su parnične stranke dana 16.04.2020. godine, nakon provedenog postupka javnih nabavki, zaključile Ugovor o pružanju usluga, kojim se tužilac obavezao da će za račun tuženog izvršiti informatičku modernizaciju saobraćaja, koja predstavlja implementaciju informacionog sistema za detekciju zauzetosti parking mjesta i prikazivanja broja slobodnih parking mjesta (član 2.); da se tuženi obavezao da će za ovu uslugu tužiocu platiti iznos od 234.760,50 KM nakon dostavljene i ovjerene fakture i nakon zapisnički izvršene primopredaje (član 3.); da je na navedeni ugovor zaključen aneks 01.07.2020. godine i 02.09.2020. godine, koji se tiču roka izvršenja posla i parking prostora na kojima će se izvršiti navedena informatička modernizacija saobraćaja; da je tužilac izvršio posao na ugovoreni način i to na parking mjestu koji se nalazi kod Hotela P. (70 parking mjesta), u ulici V.P. (180 parking mjesta) i kod G. (116 parking mjesta); da je gradonačelnik Grada B. imenovao Komisiju koja je izvršila primopredaju posla, sačinila zapisnik 29.12.2020. godine, utvrdila da je posao urađen na način kako je ugovoreno i koja je na sve tri lokacije ispitala funkcionisanje izvršenog posla od strane tužioca, pristupila aplikaciji za nadgledanje slobodnih parking mjesta, konstatovala da stanje prikazano na aplikaciji u potpunosti odgovara stanju na terenu, te da postoji funkcionalnost sistema; da je tuženi po izvršenom poslu izvršio djelimičnu isplatu ugovorene cijene te da je ostao dug od 126.945,00 KM, koji tuženi odbija da plati iz razloga jer smatra da posao ima nedostatak jer tužilac nije sam izradio softver; da iz nalaza vještaka elektrotehničko-informatičke struke doc. dr. K.D. slijedi da postoji potpuna usaglašenost između projektnog zadatka, tj. zahtjeva iz tenderske dokumentacije i stvarno izvedenog, da se od tužioca nije tražilo da izradi softver sam, jer da osim tradicionalnog programiranja, gdje se softver izrađuje od početka do kraja, moguće je da se konfigurise softver sa malom količinom programiranja, a čak i bez programiranja, da aplikacija i mobilna aplikacija sadrže sve projektnim zadatkom tražene funkcionalnosti, a da su hardver i softver u operativnoj primjeni, da izvršilac projekta (tužilac) nije samostalno razvio od početka softversko rješenje nego je uradio implementaciju gotovog softverskog rješenja sa odgovarajućom konfiguracijom i podešavanjima u skladu sa tehničkim zahtjevima projekta, te da je uradio implementaciju softverskog rješenja kompanije R.S., iz Č.R., na način da je ista prilagodjena projektu Informatička modernizacija saobraćaja Grada B.L., da su isporučena oprema, aplikacija (back office) i mobilna aplikacija u potpunosti funkcionalne, da nema razlike u cijeni ovog posla bilo da je tužilac sam izradio softver, bilo da je softver nabavio od nekog drugog privrednog društva.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud nalazi da su se parnične stranke nalazile u materijalno pravnom odnosu po osnovu ugovora o djelu iz odredbe člana 600. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89 te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, dalje: ZOO), da prilikom primopredaje u smislu odredbe člana 614, 615. i 617. navedenog zakona nije uočeno da posao ima nedostatak, niti je nedostatak uočen prilikom korištenja primljenog rada, da činjenica da tužilac nije samostalno izradio aplikativni softver se ne može smatrati nedostatkom posla; da se tuženi nije koristio pravima vezano za nedostatke u rokovima koji su propisani odredbom člana 617. i 620. ZOO i da je primjedbu na nedostatke u poslu tuženi stavio tek protekom više od 6 mjeseci od dana prijema

posla, iz kog razloga smatra da je prekludiran u pravu da traži zaštitu zbog neispunjenja dijela ugovorene obaveze.

Cijeneći da je tužilac svoj posao uradio na način kako je ugovoreno, prvostepeni sud zaključuje da je na tuženom obaveza da posao plati, što je bio razlog da usvoji tužbeni zahtjev i odluči kao u izreci prvostepene presude.

Drugostepeni sud je žalbu tuženog odbio i prvostepenu presudu potvrdio, temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Pobijana presuda je pravilna.

Parnične stranke su dana 16.04.2020. godine, nakon provedenog postupka javnih nabavki, zaključile ugovor o pružanju usluga, kojim se tužilac obavezao da će za račun tuženog izvršiti informatičku modernizaciju saobraćaja, koja predstavlja implementaciju informacionog sistema za detekciju zauzetosti parking mjesta i prikazivanja broja slobodnih parking mjesta, prema projektnom zadatku, tehničkoj specifikaciji i specifikaciji usluga, koji su sastavni dio ugovora.

Poslovni odnos između tužioca i tuženog ima elemente ugovora o djelu propisanog odredbom člana 600. ZOO, kojim se poslenik obavezuje da obavi određeni posao kao što je izrada ili opravka neke stvari ili izvršenje nakog fizičkog ili intelektualnog rada, a naručilac se obavezuje da mu za to plati naknadu. Tužilac je poslenik (preduzimač - izvođač radova), a tuženi naručilac radova. Stranke su postigle saglasnost o poslu koji treba biti izvršen i naknadi kao protivvrijednosti za izvršeni posao. Kako su ugovarači prilikom realizacije ugovora na takav način naročito imali u vidu poslenikov (tužiočev) rad, radi se o ugovoru o djelu u smislu odredbe člana 601. stav 3. ZOO.

Među strankama nije sporno da je Komisija koju je imenovao gradonačelnik tuženog posao u ime tuženog primila, bez primjedbi tuženog, sa svom materijalnom dokumentacijom, te da tuženi koristi navedenu informatičku modernizaciju navedenih parkinga i da i danas ista funkcioniše.

Tužilac traži da mu tuženi plati preostali iznos ugovorene cijene nakon što je ugovor realizovan, izvršena primopredaja posla, te mu tužilac dostavio fakturu koja je djelimično plaćena, bez naknade navedene u tački 7. i 8. fakture (izrada aplikativnog softvera i licence aplikativnog softvera).

Tuženi je osporavao zahtjev tužioca tvrdnjama da je tužiocu od samog početka ugovornog odnosa bila poznata činjenica da predmetni softver nije izradio, već je isti preuzeo od strane trećeg lica, kao gotovo rješenje koje je izradila druga firma, da tužilac nije izvršio obavezu na način kako se obavezao ugovorom, jer nije postupio u skladu sa uslovima navedenim u tenderskoj dokumentaciji, prema kojoj je bio u obavezi da softver izradi po tačnoj specifikaciji, a ne da isporuči softver druge firme koji je samo podešen za rad sa opremom koja je isporučena tuženom po navedenom ugovoru, da to čini nedostatak u izvršenom poslu o kome je ukazao tužiocu u svom dopisu od 14.06.2021. godine kojim je prigovorio da softver nije razvijen za potrebe tuženog, da to komisija koja nije stručno osposobljena nije mogla utvrditi i da traži da se omogući ekspertu informacionih tehnologija da utvrdi da li su ispoštovani uslovi iz specifikacije, zbog čega osporava da tužiocu plati naknadu navedenu u tački 7. i 8. fakture.

Tužilac ne spori činjenicu da je softver izradilo drugo privredno društvo i da je taj softver od strane tužioca prilagođen potrebama tuženog.

Materijalni nedostaci postoje ako stvar nema potrebna svojstva za redovnu upotrebu ili za promet (član 479. stav 1. ZOO), ako stvar nema potrebna svojstva za naročitu upotrebu za koju je kupac nabavlja, a koja je poznata prodavcu (stav 2.), ako stvar nema svojstva i odlike koje su izričito ili prećutno dogovorene odnosno propisane (stav 3.) i ako je prodavac predao stvar koja nije saobrazna uzorku ili modelu (stav 4.).

Prema specifikaciji usluge (koja je sastavni dio ugovora) tužilac se obavezao „izraditi aplikovani softver“.

Za utvrđenje činjenice da li nedostatak predstavlja što tužilac nije izradio softver, već prilagodio softver potrebama tuženog, koja je odlučna za razrješenje spora, odgovor je dao vještak u svom nalazu i mišljenju, u kome se izjasnio da se u projektnom zadatku ne pominje projektovanje baze podataka, kao ni jedna od metodologija razvoja softvera, niti programiranje kao aktivnost u procesu razvoja softvera, ne pominje se način izrade softvera sa aspekta količine softverskog koda (tradicionalno programiranje), te je po mišljenju vještaka tužiocu ostavljena sloboda da bira način implementacije softvera (razvoj potpuno novog sistema sa tradicionalnim programiranjem, gdje se softver izrađuje od početka do kraja, programiranje sa niskim nivoom programiranja, ili implementacija gotovog rješenja sa konfigurisanjem bez programiranja), da postoji potpuna usaglašenost između projektnog zadatka, tj. zahtjeva iz tenderske dokumentacije i stvarno izvedenog, da se od tužioca nije tražilo da izradi softver sam, da aplikacija i mobilna aplikacija sadrže sve projektnim zadatkom tražene funkcionalnosti, a da su hardver i softver u operativnoj primjeni.

Prema tome, i po ocjeni ovog suda, pravilno su nižestepeni sudovi, prihvatajući kao pravilan nalaz vještaka, zaključili da se ne radi o nedostatku stvari, jer se od tužioca ugovorom i projektnom dokumentacijom nije tražilo da sam izradi softver, te da je tužilac ispunio obaveze iz ugovora kada je softver koji je izradilo drugo privredno društvo prilagodio potrebama tuženog. Pri tome ni tuženi ne spori da oprema i sistem funkcioniše od predaje onako kako je ugovoreno, a vještak je potvrdio da na cijenu ugovorenog posla nema uticaj činjenica da li je softver izrađen od strane tužioca, ili je već postojeći softver koji je neko drugi uradio prilagođen potrebama tuženog.

Kako je tužilac izvršio posao kako je ugovoreno i po pravilima posla (član 607. stav 1. ZOO), predao tuženom kao naručiocu izrađenu stvar (član 613. stav 1. ZOO), koji je tako primio rad poslenika (član 622. ZOO), tuženi je u obavezi da tužiocu isplati ugovorenu naknadu za izvršeni rad (član 623. stav 1. ZOO).

Tuženi se neosnovano poziva u reviziji na odredbe člana 485. i 614. stav 3. ZOO, jer nije dokazano da obavljeni posao ima nedostatak, niti se kod naprijed pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja u ovoj parnici, mogu primijeniti odredbe člana člana 615, te člana 488. i člana 616. stav 2. ZOO koje predviđaju uslove pod kojima naručiocu posla pripada pravo na sniženje naknade.

Takođe, kod činjenice da su stranke saglasno aneksima I i II produžile rok za izvršenje posla, te da je utvrđeno da je posao obavljen onako kako je ugovoreno, neosnovane su tvrdnje

tuženog da je predmetni ugovor ništav u pogledu tačke/člana 7. (produženje roka završetka posla) i člana 8. (obaveze izvršioca posla da posao obavi u skladu sa projektnim zadatkom, tehničkom specifikacijom, propisima i standardima).

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci temeljem odredbe člana 248. ZPP.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 1.772,55 KM je odbijen na osnovu odredbe člana 397. stav 1. ZPP, u vezi sa članom 387. stav 1. istog zakona, obzirom da ovi troškovi nisu bili nužni za vođenje parnice, niti od značaja za zaštitu prava tužioca u postupku po ovom pravnom lijeku.

Predsjednik vijeća
Violanda Šubarić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić